

AIVA VIDUCE

IK BRĪDI

Šodien es spēlēju teātri,
kā katru dienu.
Visi domā, ka esmu laimīga,
bet patiesībā – esmu tik viena...

Vakarā vērošu saulrietu
un domās būšu ar tevi,
un neviens neredzēs asaras,
jo tās raudāšu sevī.

Pirms brīža es atļāvos smaidīt,
jo atnāca nedraugi ciemos.
Tiem es asaras nerādu,
bet noslēpju savos smieklos.

Rīt es spēlēšu teātri,
kā katru dienu.
Un laimīgi smaidīšu,
kā arvienu...

***

Veries debesīs – tās atveras,
un dzimst jauns brīnums,
kad tajās lūkojas.

Pusnakts burvība tad sirdī ielīst,
zvaigžņu valodā
ar tevi sarunājas.

Ik pārdien mūžībā, naktīs parastās,
kad zvaigznes krīt
sapņi piepildās.

MIRKĻI

Es laimei nolauņīju pāris mirkļus,
ak, cerams, ka tai nebija to žēl...
Nu visu mūžu manās atmiņās
kā zvaigznes debesīs tie kvēl.

ROZE

Veltījums mammai

Vienu sarkanu rozi
es tavā plaukstā lieku.
Tik ar vienu – tumši sarkanu
tev sirdī dedzu prieku.

Roze vēl tikai pumpurā,
bet jau apbur ar smaržu stipru.
Tu apmulsis ieliec to vāzē –
bez ūdens, vien zilā stiklā...

Tā neatvērās. Tā novīta, -
Nu vairs ne skaista, ne ņipra.
Tik gaisā joprojām virmoja
tās smarža stiprā.

***

Tuksneša vidū es viena.
Tevis man blakus nav.
Tam, kurš izšķīra mūs,
skaļā balsī es saucu:

“Lai cik tālu viens no otra mēs būtu,
tāpat - viņš mani un es viņu jūtu!”

Kad kādu rītu es modīšos
tuksneša smiltīs sausās,
matus tad sajauks vēji,
kas manā balsī klausās.

Un varbūt tur, galaktikā,
kur gluži kā tuksnesī,
klīst viņa dvēsele,
kas vārdus sadzirdēs:

“Lai cik tālu viens no otra mēs būtu,
tāpat - viņš mani un es viņu jūtu!”

Pat tad, ja viņa nav,
manā sirdī vienmēr būs
kāds stūrītis,
kur atmiņas pastāvēs.

***

Rasas lāses uz loga -
tās bija asaras tavas.
Saules pirmie stari -
tava mīļotā skavas.

Putnu jautrās dziesmas -
tavu bērnu čala.
Sveču karstās liesmas -
bezdibeņa mala.

Novītušās puķes -
gaistošas ilūzijas.
Saplēsta spoguļa lauskas -
zudušās vīzijas.

Kalendārā skaitļi -
pelēkā ikdienas dzīve.
(Sievietes attēls blakus -
realitāte sīvā)

TĀ NEBIJU ES...

Tu atkal baltu rozi
uz satikšanos nes.
Tā princesei domāta,
kas nebiju es.

Tu skūpstīji lūpas,
kas tavas princeses,
un domāji par viņu,
kas nebiju es.

Tu pievīli viņu.
Nu šķiršanos rīts nes.
Ir sāpes un maldi,
bet tā neesmu es.

KO DOMĀ AKMENS

Ko domā akmens, kas pļavas vidū stāv?
Tik pelēks akmens. Tik sērīgi blāvs.
Tas domā par ziediem un tauriņiem košiem,
Un cer, ka nenosals tie visi šoziem.

Tas domā par meiteni, kas ik pārdienas nāk –
Atbrīvo balsi un dziedāt sāk.
Tas domā par jūru, ko redzējis nav sen,
Par stāvajām klintīm, kas viļņus šķeļ.

Tas domā par sauli, kas debesīs mirdz,
Par mākoņu jūtām, kad salauzta sirds.
Tas domā par dzīvi, kur katram sava vieta.
Par raibu raibo dzīvi, kas akmenim liegta.

***

Kaķēns pa sniegu brien,
Tam kupenas pāri galvai.
Bet jūtas viņš lielāks par tām,
Ja glāsta to pa spalvai.

Balts kaķēns baltā sniegā
Baltas domas domā.
Tumsā tam acis spīd,
Viņš iejūtas svarīgā lomā.

Saplūst ar sniegu kaķēns
Un pazūd baltajā ziemā.
Šo pasaules brīnumiņu
Var redzēt tikai sniegā.

Varbūt tās tikai iedomas -
Kaķēns, sniegs un vēl balti,
Bet iedomās dzīvot man tīk,
Jo tad ziemā nav tik salti.